

עין משפט
גור נבואה

סוכה פרק ראשון סוכה

קב א ב מ"י מ"ד מ"ה'
טובה הלכה ז' סנה
שני מנ טויע א"ח סנין
מחלל סנין ז'
קבא ג מ"י מ"ד מ"ה'
לנס נלהב ז'
קבב ד ה מ"י מ"ד
מחל' סוכה ל' ו'
סנה ענין מנ טויע א"ח
ס"י מרנע סנין ז' :

מוסף רש"י

העושה סוכתו כמין
צריך. גנה ודעתיה נלחן
לחל ענין טויע. א"ח גג
ניכר נה והשפוט נה. או
שם סוכה לכוהל. עשה
קניס חרובים וסנין רש"י
לחל מוטע על החתול
ורש"י מוטע על
החך. דנה ודעתיה א"ח.
א"ח גג ז' וזן נה
לחיה יעיל ז' :

רבינו חננאל

ואמרין טיט הנרוק יוכיח
כ"ו. טיט דק הנרוק
נמו טיט עיני. כדמין
ז' קוק טיט ב' מ' סאה
ג' טיט. ו' אליעזר
אמר מטיבין במים ולא
בטיט. ו' יהושע אומר
במים ובטיט. באיה טיט
בטיט. טיט שחיים
ז' עין על א"ח. א"ח הוי
ג' ד' אחר. סודה ז'
יהושע מטיבין במים
ו' זין מטיבין בטיט. באיה
טיט אומר בטיט שהקנה
יורד מאליו דבריו ר' מאיר.
ו' יחודה אומר שאין
גיה מיה עומד כו'.
במ"י הנהיה מוטע כמין
צ"ח. מ' צ"ח. כ"ח
בנה רחב מלטה וסנין
ו' טולה ז' כנאפע. נמו
בנין צ' מלטה והשפוט
ו' יורד. פירוש שם סוכה
לכוהל. שיעור סנין
דסוכה צדו אח"כ מלטה
בכוהל והצד האחר כמין.
והשתיין כעושה סנין
צ"ח ובסוכה (נגג)
לכוהל אין גג. וא"ח על
גג דבמטיבין ר' אליעזר
מוטע בהוי חתי' אבל
רנן פליגי עליה. ואמרין
כ"א עמא רבנן. ואמרין
שיעני אהלים כהלים
ד' הוי. הא פירשה ר' יוסף
דמתינו ר' נתן היא
קני' לה. ויחודה ר' א"ח
ו'א' משנתינו ביה. וקיימא
ל' מתינו רחמיה רחמיה
בסוכה העשויה כמין
צ"ח ובסוכה שיעוריה א"ח
למטה ואחרת בקרקע.
סוולה ר"א: פסולין. וכן
חלה. ולפיכך היה יסור ר' יוסף
ויסוף כחילתה. אין לה
גג אינה א"ח. לפיכך אינה
חשובה כסוכה כחון סוכה
לפסול הסוכה. וירושלמי

טיט הנרוק יוכיח. פירש כוונתם
דמתן במסכת מקואות (פ"ו)
מ"ח) ואלו מעלין ולא פוסלין
השלג והכרד והכפור והגלד
והמלח וטיט הנרוק ומעלין היינו משלימין אבל כפני עצמם לא וקשה
דמה יוכיח הוא זה דאורי נמי כפני
עצמו לא ואין זה יוכיח דטיט

וטיט הנרוק יוכיח שמצטרף לארבעים סאה
והטובל בו לא עולתה לו טבילה: **מתני'**
והעושה סוכתו כמין צריך או שסמכה לכוהל
ר' אליעזר פוסל מפני שאין לה גג וחכמים
מכשירין: **גמ'** תנא יומדה ר' אליעזר שאם
הגביהה מן הקרקע טפח או שהפליגה מן
הכותל טפח שהיא אהלים כשהיא מאי מעמייהו
דרבנן ישיפויע אהלים כאהלים דמו אביי
אשכחיה לרב יוסף דקא גני בבילת חתנים
בסוכה אמר ליה כמאן יוכר' אליעזר שבקת
רבנן ועבדת כו' אליעזר אמר ליה ברייתא
איכא את ר' אליעזר מכשיר וחכמים פוסלין
שבקת מתניתין ועבדת כברייתא אמר ליה
מתניתין ויחודה ר' הוא דתניא העושה סוכתו
כמין צריך או שסמכה לכוהל רבי נתן אומר
רבי אליעזר פוסל מפני שאין לה גג וחכמים
מכשירין: **מתני'** מחצלת קנים גדולה
עשאה לשכיבה מקבלת טומאה דואין
מסככין בה לסיכוך מסככין בה ואינה
מקבלת טומאה רבי אליעזר אומר אחת
קטנה ואחת גדולה עשאה לשכיבה מקבלת
טומאה ואין מסככין בה לסיכוך מסככין בה
ואינה מקבלת טומאה: **גמ'** הא גופה קשיא
אמרת עשאה לשכיבה מקבלת טומאה ואין
מסככין בה טעמא דעשאה לשכיבה הא
סתמא לסיכוך והדר תני לסיכוך מסככין בה
ואינה מקבלת טומאה טעמא דעשאה לסיכוך
הא סתמא לשכיבה הא לא קשיא כאן
בגדולה כאן בקטנה (בשלמא לרבנן לא
קשיא אלא לרבי אליעזר קשיא דתנן) רבי
אליעזר אומר אחת קטנה ואחת גדולה עשאה
לשכיבה מקבלת טומאה ואין מסככין בה
טעמא דעשאה לשכיבה הא סתמא לסיכוך
אימא סיפא עשאה לסיכוך מסככין בה ואינה
מקבלת טומאה טעמא דעשאה לסיכוך הא
סתמא לשכיבה אלא אמר רבא בגדולה כ"ע
לא פליגי דסתמא לסיכוך כי פליגי בקטנה
תנא קמא סבר סתם קטנה לשכיבה ורבי
אליעזר סבר סתם קטנה נמי לסיכוך
והבי

העושה סוכתו כמין צריך. כ"י
היא גוואל אימי ללחך
שמך השיפוע בגובה עשרה איכא
עדין נמשך סוכה רוחב ז' דבעינן

אחר לא מכשיר רבנן דהא בעינן גובה עשרה נמשך ז' בגובה ז'
ואפשר כשיש סם משך ז' בגובה ז' שאף סתם השיפוע שאין גובה ז'
כשרה כיון שיש בה (ז') ד' ברוחב מידי דהוא אפשר שיואל מן הסוכה
לרצה ורבי יוסף דלעיל דמכשירי נקיים היואלים מלפני הסוכה:
שאם הנביה מן הקרקע טפח. ועשה בנין זקוף טפח והושיב
עליו ראשו של שיפוע למטה וכן הרחיק מן הכותל טפח
עשה בסמוך לכותל סך רחב טפח וסמך עליו ראש השיפוע

מסורת הש"ס
א) ונחמס כג. ב) על
ז' א) ומוספי' פ"ה ה"ו.
ד) שבת קלח: ט) וז' פ'
ז' מ"י שם קמ: ד"ה
ז' ו' יומין. ו) ש"ל מ"ז
וגרס א"ח ס"ה. ז') ז'ג:
כדפרש. ח) לו הסנין
פ"ה. ט) ופ"י מ"ט.

הנהרות הב"ח

א) ח"ב ד"ה העושה
סוכתו וכו' ש"ס נה עושה
כדמין מ"ד דהוי:

גילוי הש"ס

נמרא א"ל כמאן כ"א
שבקת רבנן. עין שם
דף קמ ע"ב מ"ה ד"ה
ז' ו' יומין הנרקא שלם
כמין א"ל שפוק רבנן. וס"ל
דהא דלמירין כ"א היי
ד"י ה"י כ"א:

הנהרות הגר"א

א) הוספות פ"ה ש"ס
כ"י חלמס היקפה נבואה
ט' פ"ל:

רבינו חננאל (והצ"ח)

מודה ר' אליעזר לחכמים
שאם היה נתנה על
ד' אביס א' שמינה
נבואה מן הארץ טפח
כשרה. חנה העושה סוכת
(ככ"ח) [ככ"ח] י"ח הלכות
שברישלים כשרה. לפי
נבירה לר' אליעזר מתני'
מתעלת גדולה עשאה
לשכיבה מקבלת טומאה
ואין מסככין בה כו'.
ואמרין הא דנפא קשיא
כו'. ושמין ל' קשיא
גדולה סתמא לסיכוך
ואינה מקבלת טומאה.
ואם פירש שעשויה
לשכיבה מקבלת טומאה
ואין מסככין בה. אבל
קטנה סתמא לשכיבה
ואם פירש שעשויה
לסיכוך מסככין בהן [נ"א:
בה]. ואקשיין הן הכי
אימא סיפא דר' אליעזר.
דתנן ר' אליעזר אומר
אחת גדולה ואחת קטנה
עשאה לשכיבה מקבלת
טומאה. בשלמא גדולה
פירש כי לשכיבה עשאה
מקבלת טומאה. שפע
מינה הא סתמא לסיכוך
כדאמרן. אלא קטנה קשיא
דהא קתני קטנה עשאה
לשכיבה מקבלת טומאה.
שפע מינה הא סתמא
לסיכוך ואת אמרת חסם
קטנה לשכיבה. ומשני
רבא בגדולה דברוי הכל
דסתמא לסיכוך. כי פליגי
בקטנה. חנה קמא סבר
קטנה לשכיבה ור' אליעזר
סבר קטנה לסיכוך.

הוא ועשאה לסיכוך מסככין בה כו' הא סתמא לשכיבה: **אימא סיפא**
כו'. ודרי' אליעזר ליכא לתרוי' דמתנא קמא דהא אחת גדולה ואחת
קטנה קתני: **אלא אמר רבא בגדולה כ"ע לא פליגי דסתמא לסיכוך.**
כלומר לא משני רישא בגדולה וסיפא בקטנה ותרוייהו כדפרשי' דהא
כן דרבי אליעזר לא מיתרלא אלא כל לסיכוך דקתני מתניתין בין
בסיפא דמילתיה דתנא קמא בין דרבי אליעזר אסתמא קאי:
והכי

הוא ועשאה לסיכוך מסככין בה כו' הא סתמא לשכיבה: **אימא סיפא**
כו'. ודרי' אליעזר ליכא לתרוי' דמתנא קמא דהא אחת גדולה ואחת
קטנה קתני: **אלא אמר רבא בגדולה כ"ע לא פליגי דסתמא לסיכוך.**
כלומר לא משני רישא בגדולה וסיפא בקטנה ותרוייהו כדפרשי' דהא
כן דרבי אליעזר לא מיתרלא אלא כל לסיכוך דקתני מתניתין בין
בסיפא דמילתיה דתנא קמא בין דרבי אליעזר אסתמא קאי:
והכי

העליו ומתוך לשון הקונטרס משמע דלוחו טפח שהגאס יס' הרחיק אפילו הוא איר כשרה דנחשו כמתום מטעם לגוד דפירש הקונטרס אם
הרחיק ראש הסמוך לכותל מן הכותל טפח והיתה סמוכה על יחידות וקלת משמע כן ביורשמי דגרסינן מודה רבי אליעזר לחכמים
שאם היתה נתונה על ארבעה אגפים א' או שאם היתה בגובה מן הארץ פוחת טפח כשרה:
לסיכוך מסככין בה ואינה מקבלת טומאה. לכל היואל מן העץ אינו טעמא עומאת אהלים אלא פשקן יס' דילפינן ממשכן פרק
גמא מדליקין (שבת דף כה. וסו): **כאן** בגדולה כאן בקטנה. לא משום דתהוי רישא בחדל וסיפא בחדל אלא נקט
גרישא עשאה לשכיבה בכל מחללות משום דליכא מחללת לסיכוך בכל מחללות משום דליכא מחללת
דסתמא לשכיבה: **אמר** רבא בגדולה כו"י ע"מא א"א פ"יני דסתמא לסיכוך. ולסיכוך דקתני מתני' בין בסוף מילתיה דתנא קמא
בין דר"א אסתמא קאי והכי קאמר עשאה לשכיבה כהדיא סתמא עומאת ואין מסככין בה וסא א"ח יטולין לומר זה שהוא לסיכוך
והכי דמי כגון דלא פירש מסככין זה ואינה מקבלת טומאה כן פירש כוונתם ודוחק לפרש דלהכי שיערה תנא קמא לקטנה ולא
תנייה משום דסבר גדולה דוקא הוא דלמירין זה סתמא לסיכוך הא קטנה סתמא לשכיבה ואח"כ ר"א למירנן קטנה גדולה וקשיא
דהשתא לא פליגי ר"א אעיקר מילתיה דתנא קמא אלא אדיוקא ונראה לפרש דלא אחא רבא לשנוי אלא מילתיה דר"א אבל מילתיה
דתנא קמא לעולם דשנינן ולסיכוך דקאמר ר"א היינו כדפירש כוונתם א"ח יטול לומר שהיא לסיכוך כגון כסתם טעוריה ומסככין זה:
אח